

ТИХОН (СОЛНЦЕВ Іван Олексійович) [рос. Тихон (Солнцев Иван Алексеевич)] (1812* – бл. 1859), архімандрит РПЦ, випускник КДА – церк. педагог та адміністратор.

Нар. у с. Ришково Дмитріївського пов. (нині – р-ну) Курської губ. (нині – обл. РФ) у сім'ї священника. Після закінчення Курської ДС (1827–33) навчався в КДА (1833–37), де здобув ступ. старшого канд. богослов'я і право на отримання ступ. магістра після 2-річної бездоганної служби в духовних навч. закладах (ухвалу Конференції КДА від 31.07.1837 затверджено Комісією духовних уч-щ 15.12.1837). Наприкінці академ. курсу прийняв чернецтво (чин постригу звершено інспектором КДА архімандритом Григорієм (Миткевичем) 12.04.1837 у академ. храмі Благовіщення Пресвятої Богородиці Києво-Братського Богоявленського монастиря). 08.07.1837 був рукопокладений у сан ієродиякона; 01.08.1837 висвячений на ієромонаха.

Закінчивши навчання, виявив бажання служити в єпархіальному відомстві й увійти до складу братії КПЛ (зарахований 23.11.1837). Пед. діяльність розпочав з 22.08.1838 на посаді інспектора і вчителя церк. історії та грец. мови Саратовської ДС. Поряд із осн. предметами згодом викладав Св. Письмо (24.09.1838–17.11.1839), історію Рос. Церкви (з 31.12.1839), церковно-біблійну історію, літургіку та канонічне право (з 05.09.1840), правосл. сповідання (20.11.1840–15.04.1841). З 25.10.1848 до 20.05.1849 – в. о. ректора Саратовської ДС.

Ухвалою Св. Синоду від 15–16.04.1849 призначений ректором і викладачем богослов. наук Кишинівської ДС (за згадкою її студентів, був талановитим лектором і знавцем свого предмета). 22.05.1849 піднесений до сану архімандрита. З 19.06.1849 входив до

складу Кишинівської духовної консисторії. Очолюючи Кишинівську ДС, з 30.07.1849 обіймав також посаду настоятеля Курківського Різдово-Богородицького чол. монастиря (нині – у с. Курки, румун. Curchi, Оргіївського р-ну Республіки Молдова).

Не маючи змоги, за станом здоров'я, повноцінно виконувати численні службові обов'язки, за власним клопотанням 31.05.1851 був звільнений із Кишинівської ДС. На посаді настоятеля Курківського монастиря залишався до 08.06.1852. Згодом переведений до складу братії Гінкульського Свято-Параскевіївського чол. монастиря (нині – жін. монастир Хинку, румун. Hîncu, pobl. с. Бурсук Ниспоренського р-ну Республіки Молдова), де до кінця життя перебував на спочинку, займаючись садівництвом і наук. працею. У березні 1859 подав на розгляд архієпископа Кишинівського і Хотинського Антонія (Шокотова) кілька рукописів своїх творів (зокрема «О Первом Послании к Коринфянам» та «О мудрости древних пустынных отцов египетских»; нині втрачені), прагнучи повернутися на службу. Однак невдовзі помер (дата й обставини смерті невідомі) і був похований у Гінкульському монастирі.

У 1883 деякі з рукописів Т., що збереглися серед паперів архієпископа Антонія (Шокотова), були передані його колишнім особистим секретарем дослідникові історії КДА Л. С. Мацеєвичу, який опублікував їх із власною передмовою у збірнику «Труды Бессарабского церковного историко-археологического общества» за 1909.

Осн. тв.: Наставления о том, как должны вести себя в Бессарабских монастырях настоятели русские (особенно прибывшие сюда из России) // Труды БЦИАО. – Вып. 2. – Кишинев, 1909. – С. 430–439; Записка о том, что Сахарнянский монастырь по всему праву всегда должен оставаться русским, с русским, преимущественно, братством // Там само. – С. 439–442.

Арх.: ІР НБУВ. – Ф. 175. – № 2104; ЦДІАУК. – Ф. 711. – Оп. 1. – Спр. 894, 1137, 1272.

Опубл. дж.: Акты и документы, относящиеся к истории Киевской Академии. – Отд. III (1796–

* За даними документів з архіву КДА (див.: ЦДІАУК. – Ф. 711. – Оп. 1. – Спр. 894. – Арк. 86; Спр. 1272. – Арк. 12 зв.). За даними, поширеними в літ-рі з історії Кишинівської ДС, нар. у 1810.

1869 г.). – Т. 5 (1823–1869 г.) / с предисл., введ. и прим. проф. прот. Ф. И. Титова. – К., 1915. – С. 207–208.

Літ.: Михалевич Е. Курковский монастырь в Бессарабии // Кишиневские Ев. – 1896. – № 10. – Отд. неофиц. – С. 313; Комаров Н. Н. Ректоры Кишиневской духовной семинарии // Там само. – 1905. – № 21. – Отд. неофиц. – С. 566–569; Мацевич Л. С. Ректор Кишиневской духовной семинарии архимандрит Тихон Солнцев и его записки о бессарабских монастырях (1849–1859 гг.) // Труды БЦИАО. – Вып. 2. – Кишинев, 1909. – С. 422–428; Пархомович А. М. Список ректоров и инспекторов Кишиневской духовной семинарии за время столетнего (с 31 января 1813 г.) существования ее // Там само. – 1911. – № 22. – Отд. неофиц. – С. 862–864; Лотоцкий П. А. Административный строй Кишиневской духовной семинарии по уставу 1808–1814, 1867 и 1884 годов // Там само. – 1913. – № 3. – Отд. неофиц. – С. 99–100.

М. Л. Ткачук

ТИЧИНІН Василь Костянтинович [рос. Тычинин Василий Константинович] (23.02[06.03].1864 – р. с. невід.), випускник КДА – педагог, політ. і громадський діяч.

Нар. у посаді Злінка Новозибківського пов. Черніг. губ. (нині – місто, адм. центр Злинківського р-ну Брянської обл. РФ) у сім'ї священника. Початкову освіту здобув у духовному уч-щі м. Стародуба (тоді – Черніг. губ., нині – Брянської обл. РФ), яке закінчив у 1890; середню – в Черніг. ДС (1890–96). У 1886–90 навчався в КДА. Не підготувавши наприкінці академ. курсу канд. твору, був випущений із КДА зі званням дійсного студента (рішення Ради КДА від 12.06.1890 затверджено митрополитом Київським і Галицьким Платоном (Городецьким) 20.06.1890). Згодом здобув ступ. канд. богослов'я, подавши на розгляд Ради КДА твір «Учение о Церкви по символическим книгам католичества и протестантства и разбор его с точки зрения православной», що отримав схвальну оцінку доц. Ф. С. Орнатського і проф. М. П. Ястребова (ухвалу Ради КДА від 01.12.1893 затверджено митрополитом Київським і Галицьким Йоаникієм (Рудневим) 09.01.1894). Частково опублікував цей твір у ж-лі «Гродненские епархиальные ведомости» за 1902–03.

З 24.08.1890 обіймав посаду вчителя Св. Письма, катехізису і церк. уставу Черніг.

Василь
Тичинін

ДУ. Тимчасово викладав у цьому ж навч. закладі рос. мову, арифметику, чистописання; виконував обов'язки помічника доглядача; працював у комісії з розробки правил щодо участі викладачів у вихованні учнів і єдиних критеріїв оцінки учнівських робіт. Публікувався в ж-лі «Черниговские епархиальные известия».

З 28.09.1895 перейшов на посаду викладача викривального богослов'я, історії та викриття рос. розколу семінарії в м. Катеринославі (з 2016 – м. Дніпро). З листопада 1895 виконував також обов'язки секретаря Катериносл. епархіального місіонерського ком-ту.

З 15.04.1896 служив у Вітебській ДС, де викладав ті самі предмети, що й у Катеринославі. Одночасно обіймав посади викладача арифметики (з 30.08.1896) і педагогіки (з 04.02.1897) у Полоцькому жін. уч-щі духовного відомства, а також доглядача зразкової Свято-Володимирської жін. школи при ньому. З листопада 1896 очолював Вітебський протирозкольницький місіонерський ком-т. Брав участь у III Всерос. місіонерському з'їзді в Казані (22.07–06.08.1897).

З 01.01.1898 був інспектором дирекції народних уч-щ Гродненської губернії. У жов-